

شورای همبستگی آزادی برای ایران
Freedom For Iran Solidarity Council

گزارش کامل نشست هشتم «گفتگوی آزاد در مورد جنبش زن، زندگی، آزادی»

موضوع گفتگو: گفتگوی آزاد در مورد جنبش «زن، زندگی، آزادی»

زمان برگزاری: ۲۶ شهریور - ساعت ۲۲:۰۰ به وقت تهران

میزبان جلسه: شورای همبستگی آزادی برای ایران

حاضرین:

- سیروس ارغوان (دبیر شورا)
- آقای شعوبیه (میهمان رسمی)
- آقای کاوه (میهمان نشست از داخل کشور)

مقدمه و طرح هدف گفتگو

سیروس ارغوان در ابتدای جلسه ضمن خوش آمدگویی به آقای شعوبیه و آقای کاوه، ابراز امیدواری کرد که صدای او واضح باشد. ایشان همچنین برای آقای شعوبیه میکروفون ارسال کرد تا امکان مشارکت داشته باشند.

هدف گفتگو حول محور **جنبش زن، زندگی، آزادی** آغاز شد. هدف شورا این بود که تا جایی که امکان دارد، از دوستانی که در داخل ایران حضور داشته و اعتراضاتی را در چند روز گذشته ترتیب داده‌اند، کسب اطلاع کند و خواسته‌های مردم را بررسی نماید. دبیر شورا این سوال را مطرح کرد که آیا امروز، پس از گذشت سه سال، خواسته‌های مردم همچنان به شکل اولیه باقی مانده، یا دچار تحول و به‌روزرسانی شده و **پشتوانه فکری بهتر و شفاف‌تری** پشت آن هست.

سیروس ارغوان اشاره کرد که رژیم در آستانه‌ی سالگرد جنبش زن، زندگی، آزادی، هر ساله دست به تهدید و سرکوب می‌زند. وی افزود که امسال رژیم روش خود را تغییر داده و آزادی‌هایی حداقلی به مردم داده است که باعث ایجاد تفرقه مجدد شده است؛ کاری که جمهوری اسلامی در آن استاد است. وی تاکید کرد که مردم باید به این نقطه برسند که تسلیم ترندهای رژیم نشوند و پای تفکر و خواسته‌های خود بایستند. دبیر شورا این نکته را یادآور شد که **عدم وجود یک نگاه عاقلانه و بنیاد فکری مناسب**، مردم را از همبستگی حول یک محور مشخص دور کرده است.

نحوه‌ی عملکرد شورای همبستگی آزادی برای ایران

سیروس ارغوان توضیح داد که شورا تمامی جلسات اسپیس را به صورت متنی گزارش و منتشر می‌کند. این گزارش‌ها برای کسانی که فرصت کمی برای گوش دادن به جلسات طولانی دارند، خلاصه شده است. وی افزود که دوستان می‌توانند با مراجعه به سایت و رسانه‌های شورا این گزارش‌ها را دیده و نظرات خود را با شورا در میان بگذارند. شورا از افراد علاقه‌مند دعوت کرد تا با روابط عمومی شورا از طریق ایمیل در ارتباط باشند تا گفتگوها شکل بگیرد و نظرات افراد بیشتری در جامعه‌ای که شورا در حال ایجاد آن است، وجود داشته باشد.

شورای همبستگی آزادی برای ایران Freedom For Iran Solidarity Council

سیروس ارغوان به پشت سر گذاشتن **دهه همبستگی برای آزادی** اشاره کرد و توضیح داد که هدف از پرداختن به موضوعات در نظر گرفته شده برای این دهه، **مروری بر خواسته‌های مردم ایران** و یادآوری علت مبارزه با رژیم بوده است.

دبیر شورا اعلام کرد که در سال ۱۴۰۱ و همزمان با اوج جنبش، شورا اعلام حضور کرد و تلاش شد هر کاری که از دستشان برمی‌آید انجام شود. وی افزود که شورا در داخل کشور در سال ۱۳۹۸ تأسیس شده و با افراد داخل کشور کار را آغاز کرده است.

نقد دستاوردها و ریشه‌های شعار «زن، زندگی، آزادی»

خانم موندا در ابتدای ورود به بحث، افکار خود را در مورد شعار «زن، زندگی، آزادی» مطرح کرد.

دیدگاه خانم موندا درباره دستاوردها: خانم موندا بیان کرد که تنها دستاورد مشهود این جنبش این بوده که **زنان اکنون می‌توانند در پارک‌ها بدون روسری ورزش کنند** یا در کنسرت‌هایی که رژیم برگزار می‌کند، بدون حجاب اسلامی راحت حضور یابند. او اظهار داشت: «دستاوردش تا حالا فقط همین بوده». خانم موندا در ادامه این سؤال را مطرح کرد که آیا این شعار پس از گذشت سه سال، برای آرمان و انقلاب، شعار مناسبی هست یا خیر.

پاسخ سیروس ارغوان و بحث بر سر تعریف شعار: سیروس ارغوان ضمن احترام به نظر خانم موندا، بیان کرد که ممکن است در مورد قوی بودن یا نبودن شعار اختلاف نظر وجود داشته باشد. وی با استناد به نظر آقای شعوبیه در جلسه پیشین، گفت که شعار «زن، زندگی، آزادی» تهی از معناست. آقای شعوبیه معتقد بود **الیت جامعه باید توانایی ارائه یک فلسفه فکری ایرانیزه شده به جامعه ایران را داشته باشد** تا این شعار بنیاد فکری قوی داشته باشد.

دبیر شورا اظهار داشت که شورا تلاش کرده است تا این شعار را تعریف کند و در مرامنامه شورا نماد هر بخش از شعار توضیح داده شده است. سیروس ارغوان پیشنهاد داد به جای رد کردن یا تغییر دادن خود عبارت (که امری ظاهری است و مردم با آن آشنا شده‌اند)، **برای آن تعریف جهان‌شمول‌تر و منطقی‌تری در نظر گرفته شود**. وی این امر را به تحول در تعریف «حقوق بشر» یا «باسواد بودن» تشبیه کرد که عبارات ثابت مانده اما فلسفه پشت آن‌ها بهتر و به‌روز شده است.

ریشه‌یابی و سازماندهی شعار (آقای کاوه): آقای کاوه سؤالی را مطرح کرد که ریشه این شعار از کجا آمده و چگونه از همان شب اول اعتراضات (در اطراف بیمارستان کسری) به این شکل گسترده در بین مردم شروع به فریاد زدن شد. وی اعلام کرد که تعاریف ارائه شده توسط کمونیست‌ها و چپ‌های افراطی تجزیه‌طلب را قبول ندارد.

آقای کاوه تجربه حضور خود در روزهای اول اعتراضات (در بلوار کشاورز و مناطق دیگر) را بازگو کرد. وی گفت که تنها جوابی که برای خود پیدا کرده این بود که **«ما یک رهبری ناشناخته‌ای در داخل ایران داشتیم»** که اعتراضات ۱۴۰۱ به شکلی توسط آن‌ها سازماندهی شده بود. او به همگرایی عجیبی که پس از اضافه شدن شعار «مرد، میهن، آبادی» ایجاد شد اشاره کرد و گفت که پس از طرح مباحثی مبنی بر مصادره شعار توسط گروه‌های کمونیست یا اوجالان، مردم دیگر از آن استفاده نمی‌کردند.

شورای همبستگی آزادی برای ایران Freedom For Iran Solidarity Council

تحلیل آقای شعوبیه درباره ریشه شعار و رفتارشناسی جمعیت: آقای شعوبیه بیان کرد که منشأ این شعار مشخصاً تفکرات ایدئولوژیک عبدالله اوجلان و مبارزات زنان کرد در ترکیه است. او رواج این شعار در ایران را با رفتارشناسی جمعیت مرتبط دانست. وی توضیح داد که در شور و هیجان آغازین یک جنبش، وقتی سه کلمه با خاصیت عوام‌فریبانه و همخوان با باورهای سطحی مطرح می‌شود، مردم بدون اینکه بدانند شعار از کجا آمده، آن را تکرار می‌کنند.

آقای شعوبیه تأکید کرد که در شرایط کنونی، بحث بر سر نوع شعار فاقد اهمیت است، بلکه تمرکز باید بر این باشد که اپوزیسیون جدید چگونه می‌تواند رابطه بگیرد و برآیند کار خود را بهینه‌سازی کند.

سیروس ارغوان در جمع‌بندی این بخش گفت: «ما نیاز داریم قبل از اینکه شعاری را استفاده بکنیم، قبل از اینکه هر حرکت سیاسی یا هر حرکت مبارزاتی را انجام بدهیم، آن تفکر نتیجه‌گرا را از قبل برای خودمان ترسیم کرده باشیم».

چالش‌ها و فرصت‌های اپوزیسیون و آینده رژیم

ماندگاری رژیم در صورت عبور از بحران: آقای شعوبیه هشدار داد: «جمهوری اسلامی اگر این پیچی که درش هست را رد نکند، دهه‌های متوالی بر جا خواهد ماند». او این وضعیت را شبیه به دوران مائو قبل از سال ۸۰ و نشان‌دهنده «عدم درک صحیح از براندازی در اکثریت اپوزیسیون» دانست.

ستون‌های اصلی برای براندازی: آقای شعوبیه تأکید کرد که قدم اول در براندازی این است که ببینیم به چه ساختارهایی حمله می‌کنیم، چگونه و چه زمانی. وی اشاره کرد که حمله به نهادهای تجاری (سرمایه‌داران و نهادهای آموزشی/نظامی که قوت‌بخش جمهوری اسلامی هستند) در اپوزیسیون دیده نمی‌شود. وی حجاب را دیوار برلین رژیم ندانست و به حزب کمونیست چین اشاره کرد که مارکسیسم را ستون خود می‌دانست، اما با کنار رفتن مارکسیسم (باقی ماندن فقط یک نام)، هنوز سر کار است.

لزوم اپوزیسیون ساختاری جدید: آقای شعوبیه اپوزیسیون فعلی را که «در بدو تولد جمهوری اسلامی با آن زاده شده»، «پوسیده» توصیف کرد. او افزود که این اپوزیسیون نه از لحاظ فکری و نه از لحاظ ساختاری، همخوان با نسل امروز ایران نیست. وی تأکید کرد که باید بر ایجاد کارگروه‌های جدید که بدنه اپوزیسیون جدید را می‌سازند، تمرکز شود.

سیروس ارغوان ضمن تأیید نظر آقای شعوبیه، گفت: «نسل جدید جوان ایرانی کلاً با یک مجموعه فکری متفاوتی... فعالیت می‌کند و خواسته‌هایش متفاوت است با نسل حتی یک نسل قبل از خودش».

نقش داخل و خارج در آرمان‌سازی (خانم موندا): خانم موندا اعتقاد داشت که آرمان جدید باید «ارگانیک» باشد و از «تو خود ایران باید در بیاید». او ابراز تردید کرد که جامعه‌شناسان و متخصصین خارج بتوانند این آرمان را بسازند، چون «اکثریت واقعاً خارج از دسترس هستند با توی ایران». وی گفت که راه حل‌های «دستوری» که از بیرون توسط اپوزیسیون خارج‌نشین ساخته شده، تاکنون موفق نبوده است.

شورای همبستگی آزادی برای ایران Freedom For Iran Solidarity Council

سیروس ارغوان تأیید کرد که اپوزیسیون خارج از کشور در طول ۴۰ سال موفق به انجام کاری نشد چون کاملاً از داخل ایران دور بود و تفکرش «پوسیده» بود. او تأکید کرد که شورا در ابتدا برای پیدا کردن نقطه ضعف اپوزیسیون خارج از کشور تلاش کرده بود.

دستاوردهای فراتر از حجاب (آقای کاوه): آقای کاوه اظهار داشت که نتیجه جنبش «زن، زندگی، آزادی» خلی فراتر از آزادی زنان بود. وی گفت: «قبیح جمهوری اسلامی شکست» و برای اکثریت مردم ایران روشن شد که اکثریت با این حکومت (چه دیدگاه شریعتش، چه سیاسی و چه عملکرد منطقه‌ای‌اش) مخالف هستند.

آقای کاوه به مثال‌هایی اشاره کرد که مردم با عوامل حکومتی که برخوردهای تند داشتند (مثلاً در مترو یا پاساژها) با خشونت برخورد کرده و آن‌ها را خار و ذلیل کردند. او تأکید کرد که شکسته شدن قبح یک نظام دیکتاتوری و توتالیت به این شکل، خلی فراتر از تقلیل آن به آزادی پوشش خانم‌هاست.

خانم موندا در پاسخ گفت که منظورش از عدم دستاورد این بود که اگر رژیم بتواند دوباره خود را جمع و جور کند، اوضاع به حالت قبل برمی‌گردد و دستاوردها «موقت» هستند. سیروس ارغوان ضمن پذیرش اینکه دستاوردها در صورت عدم دفاع قابل از دست رفتن هستند، تأکید کرد که «قدم‌های کوچک کوچک هستش که ما رو به مقصد می‌رسونه» و همین که رژیم تا دندان مسلح ذره‌ای عقب رانده شده، خود «امیدواری به مردم داخل ایران داده».

لزوم حرکت جمعی برای ضربه به ستون‌های اصلی: سیروس ارغوان تأکید کرد که همه در یک نقطه بحرانی قرار داریم و اگر رژیم این پیچ خطرناک را رد کند، ماندگار خواهد شد. وی گفت: «ما باید جوری کنار هم قرار بگیریم که آن تفکری که آن نگاهی که داریم، یکپارچه بتوانیم جایگزین تفکر رژیم بکنیم و رژیم را منفعل بکنیم». وی افزود که «به محض اینکه رژیم از پایه‌های اصلی‌اش عقب‌نشینی بکند، رژیم آماده سقوط است».

آقای کاوه نیز مجدداً تأکید کرد که اگر دیدگاه‌های مبارزین را تنگ‌تر کنیم (مانند تمرکز صرف بر اسلام‌ستیزی)، عبور سخت‌تر می‌شود. وی گفت که باید ستون‌های اصلی جمهوری اسلامی به صورت همزمان هدف قرار بگیرد و تخریب شود تا از این پیچ خطرناک عبور نکند.

بحث بر سر تمرکز بر اسلام‌ستیزی و هدف اصلی شورا

خانم موندا پرسید که شورا ایران را «از چه چیزی آزاد کند»؟ از اولیگارش‌ی، ملاها یا سپاه؟ او انتقاد کرد که شعار شورا (آزادی برای ایران) هم مانند «زن، زندگی، آزادی» بسیار کلی است.

عبور مردم از اسلام: خانم موندا ادعا کرد که شعارهای مردم در خیابان به «نه به اسلام» ختم می‌شود. او پرسید چرا هیچ سازمان یا گروهی جسارت ندارد که این واقعیت را بپذیرد و شعار «آزادی ایران از اسلام» (Free Iran from Islam) را مطرح کند. او اعتقاد داشت که مردم حقوق بشر نمی‌خواهند، بلکه «مردم از اسلام می‌خواهند عبور کنند».

پاسخ شورا در مورد سکولاریسم و ایدئولوژی فرازمینی: سیروس ارغوان سوال کرد که اگر فقط «نه به اسلام» گفته شود و چیز دیگری جایگزین آن شود، باید مجدداً «نه به آن» گفته شود. وی توضیح داد که اگرچه اکثریت مردم شاید «نه به

شورای همبستگی آزادی برای ایران Freedom For Iran Solidarity Council

اسلام» بگویند، اما هنوز کسانی هستند که به اسلام اعتقاد دارند. اشکال اصلی آنجاست که دین در سیستم حکومت و حکمرانی دیده شود و خود را تحمیل کند.

هدف شورا این است که «هیچ دینی، هیچ مسلکی و هیچ چیز مقدسی نباید وجود داشته باشد که شما نتوانید زیر سؤال ببریدش». دبیر شورا تاکید کرد که شروع فساد از جایی است که یک «ایدئولوژی فرازمینی» به عنوان پایه و ستون یک نظام حکمرانی در نظر گرفته شود.

هدف آزادی ایران است نه ستیزه با اسلام: آقای کاوه اشاره کرد که گروه‌هایی که با تکیه بر اسلام‌ستیزی سعی در جلب طرفدار دارند، پس از سه سال فعالیت، ۴۰ عضو فعال دارند که فاقد اعتبار هستند. **هدف اصلی «آزادی ایران و مردمش» است و ایجاد شرایطی برای آسایش و رفاه.** او تاکید کرد که قرار نیست فردا دادگاه تفتیش عقاید راه بیندازیم تا ببینیم چه کسی مسلمان است و چه کسی نیست. هدف، سرنگونی یک «حکومت توتالیت» است که با تکیه بر ایدئولوژی فرازمینی سوار مردم شده و برقراری یک **حکومت سکولار دموکراتیک** است.

آقای شعبیه نیز ضمن انتقاد از خانم موندا به دلیل «کوچه خاکی رفتن»، گفت که قضیه این نیست که بگوییم اسلام ستون اصلی رژیم است. او تأکید کرد که باید روی **ستون‌هایی تمرکز کرد که با حمله به آن‌ها، رژیم بریزد.** هدف باید «کار تیمی» باشد و یک شب‌نامه باید شامل وجوه سیاسی، اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی باشد.

آسیب‌شناسی شورا و نحوه‌ی تشکیل کارگروه‌های تخصصی

آسیب‌شناسی پس از جنبش مهسا: خانم موندا از دبیر شورا پرسید که آیا شورا در این مدت آسیب‌شناسی کرده است که چرا بزرگ‌تر نشده و آیا به اهداف سه‌ساله خود رسیده است.

سیروس ارغوان در پاسخ، اقدامات شورا در دوران جنبش مهسا (مانند معرفی سخنگو در واشنگتن، همکاری با فرانیزو، و طراحی سامانه کارزار الکترونیکی) را تشریح کرد. وی گفت: آسیب‌شناسی دائمی در حال انجام است.

دبیر شورا اظهار داشت که شورا توسط جمهوری خواهان به پادشاهی خواهان و بالعکس متهم می‌شود و به همین دلیل «هیچکدام از این دو گروه بزرگترین جریان‌های مقابل هم... رغبت چندانی ندارند که در یک پلتفرم قرار بگیرند» و درگیر می‌شوند. وی افزود که شورا یک دوره سکوت کامل را گذرانده تا بر روی **طراحی سیستم و تفکر سیستماتیک** و تدوین اسناد خود (از جمله بسته‌ای ۵۰ صفحه‌ای) تمرکز کند. شورا بر جذب **جوانان خوش فکر و با سواد داخل ایران** (با حفظ امنیتشان) تمرکز دارد تا کارگروه ایجاد کنند. شورا تأکید کرد که این پلتفرم با **خرد جمعی** اداره خواهد شد، نه خواسته یک گروه کوچک.

ساختار سازمانی شورا: آقای شعبیه در مورد چارت سازمانی شورا سؤال کرد تا بداند سرگروه‌هایی مانند او در کجا قرار می‌گیرند و رابطه‌شان با دیگر سرگروه‌ها چگونه است.

سیروس ارغوان توضیح داد که یکی از اشکالات اپوزیسیون همواره **مخلوط کردن «ستاد» با «عملیات»** بوده است. وی گفت: **وظیفه شورا ایجاد ارتباط سازمانی بین کارگروه‌های مستقل** است. کارگروه‌ها می‌توانند مستقل کار کنند، تیم

شورای همبستگی آزادی برای ایران Freedom For Iran Solidarity Council

داشته باشند و از زیرساخت‌های فنی شورا برای اطلاع‌رسانی استفاده کنند. شورا می‌تواند به این کارگروه‌ها این «استنادپذیری» را بدهد که مدعی «پشتوانه مردمی» باشند و اهدافشان را پیش ببرند.

آقای شعبویه گفت قصد دارد اسناد شورا را با نگاه نقادانه مطالعه کند تا نظرات مفیدی ارائه دهد. سیروس ارغوان نیز پیشنهاد کرد سند نهایی (احتمالاً ۵۰ صفحه) را برای مطالعه بیشتر برای آقای شعبویه ارسال کند.

پیشنهاد برای جلسات عمومی و تخصصی: آقای شعبویه پیشنهاد داد که اتاق‌های گفتگو باید **دسته‌بندی** شوند. او تاکید کرد که شورا باید بر روی **جذب افراد صاحب‌نظر (آکادمیک یا با تجربه زیستی)** تمرکز کند تا «حدأقل راجع به چی دارند صحبت می‌کنند». او هشدار داد که اگر اتاق‌ها در هم برهم باشد، شبیه «بحث‌های پامنتلی» توییت می‌شود که بیشتر پیرامون نظرات شخصی می‌گذرد تا رسیدن به مخرج مشترک و کارآمدی.

آقای شعبویه تأکید کرد که **وظیفه شورا کلنجار رفتن با «مخاطب عام» نیست**، بلکه کار با مخاطب عام وظیفه «کارگروه‌ها» است. شورا باید تمام توان خود را بر «جذب افراد اصلی کارگروه‌ها» بگذارد.

آقای کاوه نیز پیشنهاد داد که **دو نوع اسپیس** برگزار شود. یکی «اسپیس برای عامه» در قالب بحث‌های آزاد، و دیگری «اسپیس‌های خاص‌تر» شامل شورای مرکزی و افراد گلچین شده که فقط سخنگو باشند و باقی شنونده.

سیروس ارغوان جمع‌بندی کرد که برداشتش از این پیشنهادات، ایجاد یک «**فضای اطلاع‌رسانی عمومی**» برای گفتگوهای عامیانه و یک «**بخش تخصصی**» برای ایجاد کارگروه‌های فنی و تخصصی است.

آقای شعبویه با تأیید این طرح، افزود که اگر در اتاق آزاد سؤالی تخصصی (مانند جامعه‌شناختی) مطرح شود، نبود متخصص باعث ایجاد «شائبه» و جلوگیری از رشد شورا می‌شود. اما اگر کارگروه‌ها (مانند کارگروه جامعه‌شناسی) شکل گرفته و به نتیجه واحد رسیده‌اند، متخصصین آن‌ها می‌توانند جواب‌های تخصصی و علمی به شائبه‌ها بدهند.

جمع‌بندی نهایی جلسه: آقای شعبویه ابراز خوشحالی کرد که این اتفاق در حال افتادن است و گفت که تمام تلاش خود را می‌کند تا پتانسیل‌های مفید دور هم جمع شوند و یک «**محصول جدیدی**» تولید کنند که در راستای آرمان ساخته شده، حرف و خواسته‌هایشان یکی باشد. آقای کاوه نیز ابراز امیدواری کرد که یک روز «**یک گروهی شکل بگیرد** فارغ از دسته‌ها و گروه‌ها بتونه همه را جذب کنه و در کنار هم یک کار علمی و اصولی رو پیش ببریم».

سیروس ارغوان در پایان گفت که تصمیم شورا این بوده که کمتر راجع به مشکلات صحبت شود و بعد از شناسایی ایرادات، به دنبال راه‌حل باشند. وی این رویکرد را یک «**موفقیت**» دانست که از پرسش «چه کنیم» عبور کرده‌اند و به دنبال «**رویکرد عملگرایانه**» هستند.

چکیده‌ی تحلیلی گزارش

گفتگوی شورای همبستگی آزادی برای ایران نشان‌دهنده تلاشی برای عبور از فاز صرفاً واکنشی به فاز ساختاری و عمل‌گرایانه در اپوزیسیون است. محور اصلی بحث، نقد وضعیت موجود اپوزیسیون و یافتن راهکاری برای همبستگی موثر بود.

شورای همبستگی آزادی برای ایران Freedom For Iran Solidarity Council

چالش‌ها و نقدها:

۱. **عدم کارآمدی شعارها:** در حالی که «زن، زندگی، آزادی» یک «بیداری» (Wake-Up Call) ایجاد کرد، خانم موندا و آقای شعوبیه بر این نظر بودند که این شعار یا «تهی از معنا» است یا **فاقد عمق فلسفی** و در نتیجه دستاوردهای آن (مانند آزادی پوشش) موقتی و حداقلی محسوب می‌شوند.
۲. **پوسیدگی اپوزیسیون سنتی:** آقای شعوبیه به شدت تاکید کرد که اپوزیسیون فعلی از لحاظ فکری و ساختاری «پوسیده» بوده و همخوان با نسل جوان نیست؛ دیدگاهی که دبیر شورا نیز آن را تایید کرد.
۳. **تفرقه و نبود استراتژی واحد:** بحث‌ها نشان داد که اپوزیسیون (حتی گروه‌های جدیدتر) همچنان درگیر کشمکش‌های داخلی (مانند انتساب شورا به پادشاهی‌خواهان یا جمهوری‌خواهان) است. همچنین، تمرکز بر مسائل فرعی (مانند اسلام‌ستیزی صرف که خانم موندا مطرح کرد) به جای حمله به «ستون‌های اصلی» قدرت رژیم (نظامی، تجاری، اقتصادی)، به عنوان عاملی برای ناکامی شناخته شد.

راهکارهای پیشنهادی و مدل شورا:

۱. **تمرکز بر ساختار تخصصی:** رویکرد شورا، بر خلاف اپوزیسیون سنتی، بر **تفکیک عملیات از ستاد** و ایجاد **کارگروه‌های تخصصی** متمرکز است که توسط جوانان خوش فکر اداره شود. این کارگروه‌ها باید «تولید اصلی» (بیانیه‌ها، اسناد) را انجام دهند تا کار میدانی مشترک بر پایه یک وحدت نظر علمی شکل گیرد.
 ۲. **تعریف مجدد مفاهیم:** دبیر شورا استدلال کرد که به جای رد کردن کلی شعار، باید **فلسفه فکری پشت آن را عمیق‌تر و جهان‌شمول‌تر** کرد. این عمق‌بخشی شامل تکیه بر خرد جمعی و حذف هرگونه ایدئولوژی فرازمینی از حکمرانی در آینده است.
 ۳. **مدیریت هدفمند فضای عمومی:** آقای کاوه و آقای شعوبیه پیشنهاد دادند که شورا برای جلوگیری از «اتلاف وقت» و کنترل «شائبه‌ها»، باید اتاق‌های عمومی (برای مشارکت عامه) را از جلسات تخصصی (برای متخصصین و اعضای کارگروه) جدا کند.
- در نهایت، گفتگو بر این نکته متمرکز شد که **اگر اپوزیسیون نتواند با اقدام سریع و همزمان به ستون‌های متعدد رژیم حمله کند، و از این «پیچ خطرناک» عبور نکند، رژیم ماندگار خواهد شد.** این وضعیت، ضرورت ایجاد یک پلتفرم جامع و علمی مانند شورا را توجیه می‌کند که بتواند تمامی نیروهای ضد رژیم را زیر یک چتر سازمانی متحد کند.